vatele, nýbrž výrokem toliko formálním, odmítajícím odvolání stěžovatelem podané jako opozděné, tedy výrokem, na který úvahy v dřívějších usneseních projevené nepřiléhají.

Takovýto výrok, jímž se straně upírá jisté procesní právo, jest podle své povahy skutečně výrokem, jenž může býti obsahem rozhodnutí v technickém slova smyslu. O tom, že příslušné normy válečným poškozencům možnost odvolání k zemské odvolací komisi přiznati chtěly jako jejich právo, nemůže býti pochybnosti. Jak nařízení č. 224 z r. 1919 v § 9, tak i zákon č. 39 z r. 1922 v § 35, i nařízení č. 181 z r. 1922 v § 6 mluví v tom směru výslovně o právu odvolání. Pochybnost mohla by snad býti jen v tom směru, zdali rozhodování o tomto právu přísluší zemské odvolací komisi, tedy zdali alespoň po této stránce tato komise jest povolána skutečné rozhodnutí vydati.

Nejvyšší správní soud dospěl tu ku kladné odpovědi, uváživ jednak, že tyto komise jsou příslušnými normami výslovně jako odvolací komise označeny, jednak že odvolací instance nutno pokládati za povolány k rozhodování také o formálních otázkách, pokud nějaký výslovný předpis nestanoví jinak, totiž pokud kompetenci ve věci a kompetenci k řešení otázek formálních (procesních) výslovně nerozlišuje a nepřikazuje orgánům různým. Kompetence odvolacích komisí jest od kompetence zemského úřadu, resp. ministerstva sociální péče v příslušných normách přesně odlišena, nelze v nich však nalézti nijakého podkladu pro názor, že by po formální stránce o odvoláních k zemským odvolacím komisím rozhodovati měl nějaký jiný orgán, než tyto komise samy. Neshledal tedy nejvyšší správní soud závady, aby stížnost podrobil svému věcnému přezkoumání. (Nález nejv. správ. soudu ze dne 17. září 1925, č. 17.204/25.)

K §§ 1 a 31 n. z. Důsledky faktického pojištění. Zemská správa politická v Praze rozhodnutím z 13. června 1923, č. 228.764, potvrzujíc výměr I. stolice, odsoudila zaměstnavatele K. Č. pro přestupek § 31 n. z. k pokutě podle § 67 n. z. a uznala ho povinným k náhradě podpůrného nákladu, který učinila příslušná nemocenská pokladna za Marii S., kterou zaměstnavatel K. Č. při své domácnosti jako služku od 1. července 1921 zaměstnával a ji u nemocenské pokladny teprve 15. prosince 1921, tudíž po uplynutí 3denní zákonné přihlašovací lhůty a po onemocnění k pojištění pro případ nemoci přihlásil. Zároveň uznán zaměstnavatel povinným doplatiti podle § 33 n. z. poj. příspěvky za dobu od 1. července 1921 do 14. prosince 1921. V min. odvolání dovozoval zaměstnavatel, že mezi ním a Marií S. nebylo vůbec služebního poměru před 15. prosincem 1921 a tudíž ani přihlašovací povinnosti. Nelze proto mluviti o přihlášce opozděné. Než i kdyby tu byl býval služební poměr, nebylo tu povinnosti nemoc. pojištění podle § 1/1 n. z., poněvadž služebné v domácnosti v kritické době povinnému nem. pojištění nepodléhaly. Ministerstvo soc. péče odvolání vyhovělo a rozhodnutím z 22. listopadu 1924, č. 14.477/IV. sprostilo zaměstnavatele viny i trestu pro přestupek § 31 n. z. a osvobodilo jej od náhrady podpůrného nákladu i nemoc. příspěvků, ježto M. S. jako služka poj. povinnosti nepodléhala. Na stížnost proti tomuto rozhodnutí podanou zrušil nejv. spr. soud rozhodnutí min. soc. péče v příčině náhradní povinnosti pro nezákonnost, vycházeje z právního názoru, vysloveného již v nálezech z 6. října 1924, č. 2462/24 a z 30. května 1925, č. 11.057/25 (viz též Soc. Revui, roč. 1925, str. 67 a 425. — Pozn. pis.) a uváživ dále ještě toto: Znění zákona (§§ 31, 32, 33 n. z.) mluví ovšem pro stanovisko min. soc.

péče, že použití § 32 i 33 n. z. předpokládá, že pojistná povinnost zaměstnance podle § 1 n. z. je dána. Zákon v těchto předpisech však upravuje normální případy, kdy není na sporu pojistná povinnost. Z téhož hlediska posuzuje nejv. spr. soud i tento případ, když jak přihlašující zaměstnavatel, tak i pokladna přihlášku přijímající byly souhlasného názoru, že poj. povinnost podle § 1 n. z. je dána, když mezi nimi vůbec nebylo sporu o pojistné povinnosti. Takovouto souhlasnou vůlí stran nastává praesumpce, že zákonné předpoklady pojistného poměru tu jsou, nastávají tedy i všecky důsledky pojistného poměru, které zákon k poměru tomu v §§ 31 až 33 n. z. pojí. Poměr ten zůstává pojistným poměrem do té doby, dokud nebyl rozvázán řádným způsobem ve smyslu § 31 anebo souhlasnou vůlí stran, nebo konečně rozhodnutím kompetentního úřadu, že pojistné povinnosti není (nález nejv. spr. soudu z 5. října 1925, č. 18.473/25).

K § 58 n. z. Osud společenstevní pokladny nemocenské — zejména pokud se týče jejího členství — jest úplně závislý na osudu společenstva samého. Neboť podmínkou členství společenstevní pokladny je zaměstnání u člena společenstva. Z toho vyplývá i další zásada, že členství u společenstevní pokladny je za předpokladu § 58 n. z. primérní, vylučující členství u jiné pokladny, a že pojištění takové nastává automaticky ex lege a nelze rozeznávati, nastává-li členství u společenstva snad tím, že někdo nastoupí nově živnost a stane se tak členem společenstva, nebo snad tím, že okruh členů společenstva se rozšíří opatřením úřadu nadřízeného živnostenskému společenstvu. Rozšířením okruhu členů živn. společenstva, jež nastalo, rozšiřuje se tedy automaticky také okruh členstva pokladny, takže, kdo jest u člena společenstva zaměstnán a podléhá nemocenskému pojištění, stává se automaticky členem nem. pokladny společenstevní bez rozdílu, jakým způsobem zaměstnavatel se stal členem živnostenského společenstva (nález nejv. spr. soudu z 26. října 1925, č. 20.127/25).

Knihy redakci zaslané.

Dr. Václav Müller, Náboženské poměry v Československé republice. (Občanské knihovny sv. 66—68.) Praha 1925. Státní nakladatelství. Str. 105. Kč 5·—. Autor podává stručný historický přehled vývoje náboženských organisací v našich zemích a jejich poměru ke státu, vyličuje dnešní stav a seznamuje s organisací jednotlivých církví a na závěr zabývá se úpravou poměru státu a církve, při čemž hledí k vyřešením otázky té i ve státech cizích. — (G 66.)

Školy v republice Československé ve školním roce 1923—1924. (Československá statistika. Sv. 29. — Řada II. Školství. Seš. 7.) Praha 1925. Státní úřad statistický. Str. 273. Kč 40·—.

Rud. Robl, Osvětová práce v československé posádce vladivostocké. Pardubice 1925. Jednota Čs. obce legionářské v Pardubicích. Str. 48 s tabulí. Kč 3·—. Zajímavý příspěvek k duševnímu životu a kulturnímu snažení našich legií na Rusi. — (G 2614.)